

PESTI ZAJOS UTCÁN...

Ma, mint annyi sokan,
csak rátok gondolok
régi pesti srácok.
Kik nem tudhattátok,
hogymint 60 év múlva
egy ország – mit ország,
egy egész Nemzet fog
októberben könnyel
emlékezni rátok.

Nem tudhattátok, hogy
harmincnégy év múltán
- ahogy akkor verten,
fáradtan, véresen,
csikorgó fogakkal
felimádkoztatok –
megfogam az átok,
s hőstetteitek lassan,
csendben maró savként
széteszi, s lehullnak
majd a nehéz láncok.

Sokatok vérzett el
kapualjban, járdán,
penészes pincében,
törmelékes utcán.
Sokatok őszült meg
halált várva zárkán,
mielőtt a nyűgt test
utolsókat rándult
a Kádár-bitófán.

S sokatok menekült
nagyvilágba árván.
A sors rendelése,
hogymint a hírt vigyék:
a pesti srác elbukott,
de helytállt a vártán.
S majd ha öreg fejjel
újraélni néhány
régi fényes napot
feldobogó szívvel
hazazarándokol
néhány régi harcos,
futástokat soha
nehogy szégyelljétek!
A Ti szerepetek
-égetett bár honvágy-
a hírt vinni: az lett!

Októberben pedig
sok őszhajú vén srác,
összegyűlve csendben,
némán, öregesen,
álljatok új vártán
kapuk alatt, utcán,
dohos pincék alján,
kutyapiskos járdán.....
És könnyes szemekkel
legyetek jelzőfák
a szentté vált helyeken.

Kortól görbült testtel
kiáltsátok némán:
Itt halt meg barátom,
a géppuskás Laci!
Ott vérzett el lassan
a kis göndör Saci!
Éppen úgy nézett ki,
mint Te, kamasz kislány,
ki randira szaladsz,
s úgy kopog a cipőd
itt a kapu alatt,
mint akkor a golyók.
....A hangjuk itt maradt....

Rád most nem a halál,
hanem egy fiú vár
a Corvin-mozinál.
A bronz Jancsi mellett.
S Jancsi bronz-puskáján
az őszi hús szellő
háromszín-szalagot
mementóként lenget....
Eszetekbe se jut,
-s jól van ez így nagyon-
hogymint nektek béke van!
NEKTEK van a béke,
amihez közülünk
soknak kellett akkor
kamaszként a vére....

Ott, a túloldalon
csapat vidám fiú.
Hangos a söröző,
oda nem fér be bú!
Nem is sejti egy se,
hogymint ott 60 éve
egy véres csata dúlt.
S hogymint kit lőttek fejbe
épp' a bejáratban,
s hány orosz katona
halt az égő tankban....

S Ti, öreg harcosok,
szerteszét a vártán,
akkor kifolyt vérre
kapuk alatt, járdán
múlt-idézőn nézve
álljatok csak némán.
Ne búsuljatok, ha
meséteket únva
tovatűnnek bambán,
dolgaikra futva
a mai emberek.
Ne fájjon az a sok
közömbös, fáradt arc,
s hogymint nem kell híretek!
Ők nem, Ti tudjátok:
az ő szabadságuk
híre jár veletek-
a szabadság akkor,
s töletek született!

Ahogymint az anya se
meséli naponta
gyerekének, hogymint fáj
a véres születés,
úgy Ti se bánjátok,
ha a göndör kislány
nem titeket hallgat,
s szerelmesen szalad
első randijára:
amint 60 éve
a szíven lőtt Saci
már meg nem tehetett....
Akkor... érte... haltak...
S most a karcsú lábak
Saci helyett futnak....
Nevében is viszik
csillogó szemekkel,
mint kamaszon halva
ő nem érezhetett:
az első szerelmet....

Pesti zajos utcán
így lett újra élet
kiömlött véretek....
S így szövődnek egybe
Hazává életek.....

Albert László, Brisbane,
2016. október 23.